SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 29 MEI 1941

„We zullen die bal maar niet terug gaan vragen, vind je wel?"

NONNIE BIJ DE ELFJES

EEN PINKSTERSPROOKJE
DOOR
WILLY SCHERMELÉ

De brede kastanjelaan, met de statige kaarsen tussen het frisse groen, leek wel een feestzaal. De vogels vlogen af en aan om de altijd hongerige vogelkinderen in het nestje van voedsel te voorzien. Ja, sommige jonge vogels ontvingen van vader en moeder zelfs al hun eerste vlieglessen. De boterbloemen keken met haar goudgele kelkjes nieuwsgierig boven het gras en begroetten het warme Meizonnetje. Ach, wat waren de vogels en de bloemen blij, dat eindelijk de lente werkelijk gekomen was! Al weken lang hadden de bloemen haar kelkjes gesloten gehouden, omdat ze stonden te rillen in de koude voorjaarswind, en de jonge, nog kale vogeltjes waren nog dieper in het warme nestje gekropen.

Maar nu was de lente, de échte, zoele lente er dan toch heus. Ook Nonnie had ongeduldig op haar komst zitten wachten. Want welk kind houdt niet van de vogels en de bloemen en de zon? En als je dan, zoals Nonnie, bovendien nog buiten woont, zo dicht bij het bos, ben je dubbel verlangend naar de nieuwe lente. Nonnie vond zelfs de tuin, die om het huis lag, niet groot genoeg en trok al spoedig het bos in. Daar had je van die geheimzinnige, stille plekjes, waar nooit iemand kwam, waar de vlinders in de zon dansten en de bijtjes van bloem tot bloem gonsden. Als het windje er zachtjes door de takken en de struiken blies, kon je je verbeelden, dat de boselfjes een mooi liedje zongen. In de zonnige stilte van het bos droomde Nonnie van Kabouterland en van de elfjes, die het nu wel vreselijk druk moesten hebben met het kleuren van alle bloemen. Niet dat Nonnie op haar zwerftochten door het bos al eens een kaboutertje of een elfje had ontmoet, o nee. Maar dat hinderde ook niet, want in de mooie prentenboeken, die ze thuis had, stond immers duidelijk, dat ze er wél waren. Trouwens, moeder had al zo vaak verteld, dat je kabouters en elfjes alléén maar zag, als je in nood verkeerde, of als je hulp nodig had.

Dat alles overdacht Nonnie, terwijl ze een mooie krans van veldbloemen vlocht en die op haar blonde krullen schikte.

„Nu lijk ik wel een écht Meikoninginnetje," lachte ze vrolijk.

„Dat ben je ook!" klonk plotseling 'n stem. „Wat zijn dát 'n prachtige bloemen, die je daar hebt!"

Even schrok Nonnie, maar toen ze om zich heen keek, om te zien wie daar wel gesproken had, zag ze, dat ze vlak bij een grappig klein huisje stond. Het was een merkwaardig huisje, helemaal met mos begroeid en het had een schoorsteen van boomschors. In de deuropening stond een heel oud vrouwtje.... „Ja," zei het vrouwtje vriendelijk, „ik was het, die zoeven zei, dat je nu nét een Meikoninginnetje bent. Ik vind het bloemenkransje, dat je op je hoofd hebt, ook zó mooi."

Nonnie voelde zich een beetje gevleid door de woorden van het vrouwtje, en ze vroeg: „Vindt u? Maar wie is u eigenlijk? Ik wist niet dat hier, zo diep in het bos, een huisje stond!"

„O, er is niemand in het dorp, die dat weet, of liever, die precies weet wáár ik woon," grinnikte het

(Tekening W. Schermelé)

oude vrouwtje. „En als jij niet in het bos was verdwaald, zou je het ook nooit te weten zijn gekomen."

„Wie is u dan eigenlijk?" wilde Nonnie weten.

„Kom maar eerst binnen, dan zal ik het je vertellen," nodigde het vrouwtje haar uit.

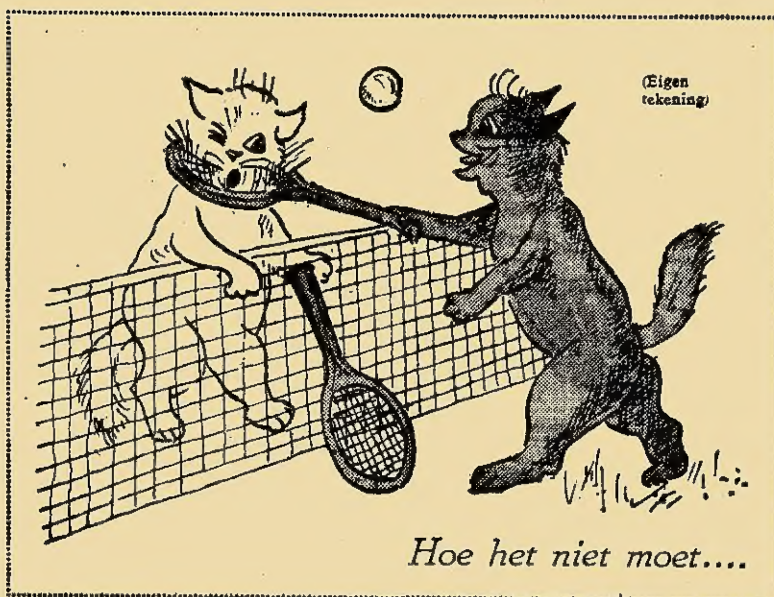
Eerst aarzelde Nonnie.... Stel je voor, dat ze misschien wel de toverheks was uit het sprookje van Hans en Grietje, wier huisje immers óók in een bos stond!

Maar het was, of het vriendelijke oude vrouwtje raadde, wat Nonnie op dat ogenblik dacht. „Nee, wees maar niet bang," zei ze. „De mensen in het dorp noemen me wel de Bosheks, maar ik kan toch heus niet heksen, en ik heb nog nooit iemand kwaad gedaan."

En terwijl Nonnie, die erg moe en hongerig was, naar binnen ging, vertelde het vrouwtje nog, dat ze heel, heel lang geleden weleens in de buurt van het dorp was gekomen. De straatjeugd had haar dan nageroepen, omdat haar kleren niet zo mooi meer waren en omdat haar haren misschien wat slordig zaten. Sedertdien was ze nog verder in het bos gaan wonen, op een plekje, dat niemand kon vinden. Dat het vrouwtje geen echte heks was, zag Nonnie nu ook wel. Even later schepte het vrouwtje een bord rijstebrij op, waaraan Nonnie zich tegoed deed.

„Je zult wel honger hebben, na zo'n dwaaltocht," lachte ze. En tot slot kreeg Nonnie nog lekkere honingkoekjes, terwijl het vrouwtje maar verder vertelde.

„Vooral in de zomer voel ik me hier helemaal niet zo eenzaam," zei ze. „Dan heb ik de vogels om me heen en de bloemen en planten." Bij deze woorden keek ze weer naar het kransje van paarse bloempjes, dat Nonnie nog steeds op haar hoofd had. „Wist ik maar, waar je dié hebt geplukt.... wat zou ik graag willen, dat dat mooie bloempje ook om mijn huisje bloeide," zuchtte ze.

Hoe het niet moet....

Nu Nonnie haar maagje vol had, werd ze een beetje slaperig. Ze begon zo'n beetje te doezelen, en ze hoorde de laatste woorden van het vrouwtje dan ook nog maar heel in de verte.... Ineens bevond Nonnie zich in Elfenland! Er klonk een prachtig lenteliedje en het leek wel, of de snaren van honderd harpen trilden. De boselfjes zongen en sprongen om haar heen. „Kom, Nonnie," zeiden de elfjes, „dan gaan we het tuintje van Vogelmoedertje versieren met de bloempjes, waarvan jij ook een kransje hebt gevlochten."

Nonnie vond het helemaal niet vreemd, dat ze zo plotseling in Elfenland zat.

„Ik ken Vogelmoedertje niet, wie is dat?" vroeg ze nieuwsgierig.

„De mensen in het dorp noemen haar Bosheks, maar wij zeggen Vogelmoedertje!" riepen de elfjes in koor. „Dat klinkt veel vriendelijker en dat is een naam, die ze verdient."

Ja, dat vond Nonnie ook wel, als ze dacht aan de hartelijke ontvangst, die ze in het kleine huisje in het bos had ondervonden. En natuurlijk was ze dadelijk bereid, om samen met de boselfjes aan de slag te gaan. De boselfjes kwamen met korfjes vol bloemen aandragen en ook de kabouters hielpen ijverig mee. Het duurde niet lang, of het vriendelijke huisje van Vogelmoedertje stond rondom in de paarse bloempjes.

„En omdat het vandaag Pinksterfeest is, zullen we die mooie bloemen, die Vogelmoedertje zo graag heeft, voortaan Pinksterbloemen noemen," juichten de boselfjes.

„Ja, dát doen we!" stemde Nonnie dadelijk in....

„Zo, heb je een lekker dutje gedaan?" vroeg het oude vrouwtje, toen Nonnie haar oogjes uitwreef.

„Ja, Vogelmoedertje, en ik ben een hele poos in Elfenland geweest," zei Nonnie.

„Nou, die naam Vogelmoedertje klinkt ten minste héél wat aardiger dan Bosheks," vond het vrouwtje.

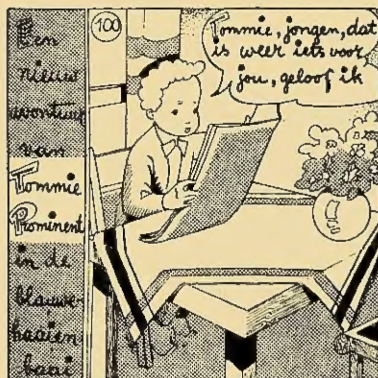
„Maar nu moet je gauw gaan, anders worden ze thuis ongerust."

Toen Nonnie eindelijk door het bos naar huis wandelde, was het al laat in de middag geworden. Maar overal op de velden bloeiden de Pinksterbloemen. De paarse kelkjes wiegden zacht op de stengeltjes, alsof ze Nonnie wilden groeten en zeggen: „Ja, onze mooie naam, die hebben we van de boselfjes gekregen!"

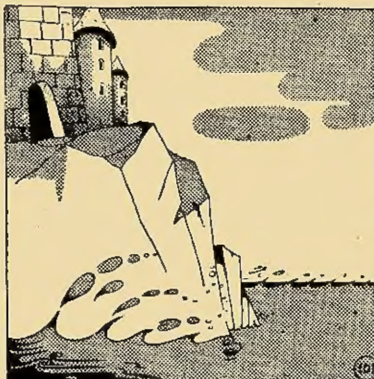

TOMMIE'S AVONTUREN

DOOR PIET BROOS

Op een dag zat Tommie de krant te lezen. Plotseling zag hij iets staan dat zijn bijzondere aandacht trok. Het ging over prinses Ramona uit Krimpedonia.

Prinses Ramona was door reus Kronkelbaard uit het land gevoerd en naar zijn rotskasteel in de Blauwe-haaienbaai meegenomen. Niemand kon haar daaruit verlossen.

Weken- en maandenlang zat de prinses al gevangen in een smal torenkamertje van het rotskasteel en zij wanhoopte reeds aan haar redding.

Reus Kronkelbaard zorgde er wel voor dat niemand zijn kasteel kon naderen en bij de poorten stonden ook nog enkele wachters, die voortdurend uitkeken of er onraad was.

Verschillende ridders en krijgslieden uit Krimpedonia hadden getracht de prinses te verlossen, maar het lukte hun niet en ze werden zelf gevangen gezet in het kasteel.

Tommie had veel zin om te proberen of hij misschien de prinses kon verlossen, maar het was een hele onderneming en hij moest er lang en breed over nadenken.

Hij bekeek nauwkeurig de landkaart en merkte dat de Blauwe-haaienbaai niet naast de deur lag. Maar hij vond dat de prinses geholpen moest worden en ging op stap.

Zijn moeder had er eerst wel wat bezwaar tegen, maar Tommie beloofde dat hij niet al te lang weg zou blijven. Eerst liep de weg door een dicht en donker woud.

Maar spoedig bereikte hij de duinen, want hij was van plan langs de kust van de zee verder te gaan, dan kwam hij vanzelf bij de Blauwe-haaienbaai terecht.

WILLY WEETAL'S WEDERWAARDIGHEDEN

DOOR
— R — M — BRINKERHOFF —

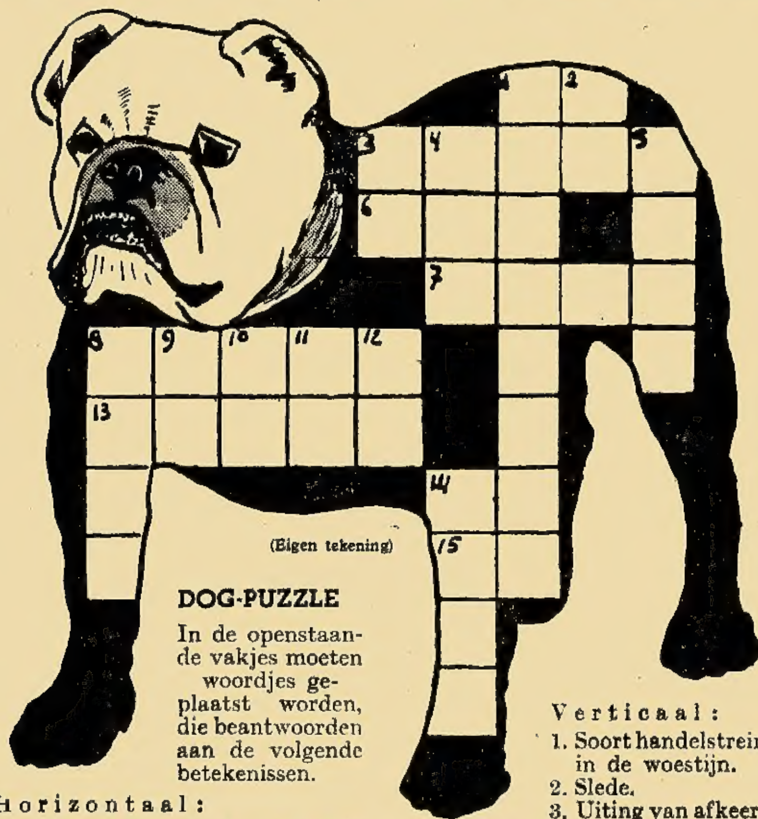

BONT ALLERLEI

(Eigen tekening)

DOG-PUZZLE

In de openstaande vakjes moeten woordjes geplaatst worden, die beantwoorden aan de volgende betekenissen.

Horizontaal:

1. Een ander woord voor kade of kaai.
3. Haargroei.
6. Deel van het koren.
7. Weg tussen twee rijen bomen.
8. Vaak het gevolg van spelen met lucifers.
13. Waterkant.
14. Bergplaats.
15. Voegwoordje.

Verticaal:

1. Soort handelstrein in de woestijn.
2. Slede.
3. Uiting van afkeer.
4. Gladde vis.
5. Betuiging van erkentelijkheid.
8. Gewas met sterk oprijzende stam.
9. Muzieknoot.
10. Afkorting van: als volgt.
11. Veertiende en vijfde letter van het alfabet.
12. Afkorting van een titel.
14. Grondsoort.

E. REM AALST 1	D. Z. WIST LAREN 2	G. H. D. KROES Ir. DUIVEN 3

VISITEKAARTJES-PUZZLE

1

Welk beroep oefent deze persoon uit?

2

Welk land in Europa is dit?

3

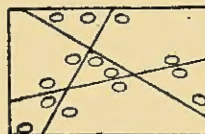
Welke bekende plaats is dit?

A A A D I K L P T

KUNT U DEZE 9 LETTERS ZO IN NEVENSTAANDE HOKJES PLAATSEN DAT ZIJ TE ZAMEN 6 WOORDEN, ELK VAN 3 LETTERS VORMEN? DUS VAN LINKS NAAR RECHTS 3 WOORDEN EN VAN BOVEN NAAR BENEDEN 3 WOORDEN!

Oplossingen vorig nummer

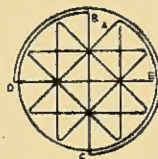
EIEREN-PUZZLE

KONIJNEN-PUZZLE

LIJNEN-PUZZLE

(Eigen tekeningen)

HAD-JE-ME-MAAR-PUZZLE

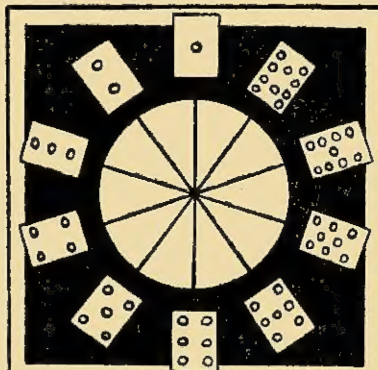
Van links naar rechts: 1. Man. 4. Ida. 5. Holland. 10. Opaal. 11. Ka. 12. Sterven.

Van boven naar beneden: 1. Min. 2. Adder. 3. Na. 5. Hok. 6. Opa. 7. La. 8. Lastig. 9. Alt. 13. Nu.

CIJFERPUZZLE

64. Omgekeerd 46 = 64—18.

28. Want 28 × 7 — 96 = 100. En 28 : 7 + 96 = 100

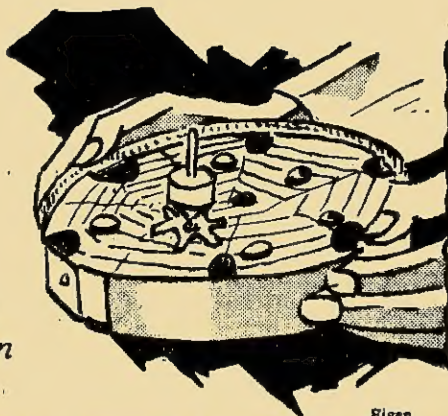

PLAATS DE KAARTEN VAN RUITENAAS TOT RUITENTIEN IN EEN CIRKEL, ALS BOVENSTAAND VERLEG ZE DAN ZO DAT HET TOTAAL AANTAL PUNTEN OP IEDER TWEETAL KAARTEN GELIJK IS AAN HET AANTAL PUNTEN OP DE TWEE TEGENOVERLIGGENDE KAARTEN! (AAS=1)

(Tekeningen Bouman)

VLIEG EN SPIN

Een leuk spelletje voor de regendagen

(Eigen tekeningen)

Dat is ook weer zoiets, dat we met alle gemak en zonder veel kosten zelf kunnen maken. We beginnen met het zagen van een flinke ronde schijf uit gewoon dennenhout en anderhalf tot twee centimeter dik (A). Op gelijke afstanden zagen we in de rand van die schijf flinke nisjes van een paar centimeter doorsnee. Zes in het geheel. Die vormen de gleufjes. waarin later, bij het spel, de schijfjes terecht moeten of kunnen komen. Je kunt ze haast vergelijken met de zakken van een ouderwets biljart. Zijn we zo ver klaar, dan plakken we rondom de schijf een reep karton (B), die ongeveer een centimeter boven de schijf uitkomt. Die uitstekende kartonrand dient natuurlijk om de schuivende schijfjes en het tolletje tegen te houden. Nu knippen we uit karton nog een schijfje (C), waarin we eveneens zes gaten maken aan de randen. Die gaten passen precies op de holten in onze houten schijf, die aldus door de kartonnen schijf wordt bedekt. Dit is om het sneller draaien van het tolletje te bevorderen. Nu knippen we, ook uit karton, nog een stevige zespuntige ster (D), die in het midden een zeshoekige opening heeft, waarin we later het tolletje (E) zullen laten draaien. Verder hebben we nog nodig: zes schijfjes, waarvan er drie een bepaalde kleur hebben en drie een andere kleur (F).

Blijft over het tolletje. Dat kunnen we van allerlei dingen maken. Het gemakkelijkst echter van een garenklosje. We zagen de beide uiteinden af, steken door het holle buisje een stevig klemmend stokje, dat we desnoods kunnen vastlijmen, en laten dit stokje ongeveer een halve centimeter doorschieten. In dit uiteinde bevestigen we een flink spijkertje en we zijn klaar. Hoe zwaarder het tolletje is, hoe beter, sneller en langer het zal draaien en daar komt het ook voor een groot deel op aan.

Nu zijn we klaar om te spelen. De zespuntige ster stelt de spin voor en de zes schijfjes zijn de vliegen. We leggen ster en schijfjes op onze dikke schijf, binnen de uitstekende kartonnen rand, houden het tolletje precies in de zeskantige opening van de spin (D) en laten het zo snel mogelijk draaien. Het draaiende tolletje beweegt de spin naar alle kanten en het is nu zaak door middel van de beweeglijke zespunten der ster één of meer van de schijfjes in een van de zes randgleufjes te wippen of te slingeren. Daar je hierbij het hele zaakje in de handen houdt, kun je de gang van de spin door hellen van de schijf b.v. sterk beïnvloeden.

Op één ding moet je echter hierbij letten, n.l. dit: we hebben al gezien dat er twee soorten schijfjes zijn. Hij of zij, die aan de beurt is om te spelen, moet nu een van die kleuren kiezen. De andere kleur blijft voor de tegenpartij. Wie speelt, mag alleen schijfjes van eigen kleur in de gleufjes wippen. Komen er schijfjes van de tegenpartij in de gleuven terecht, dan mag de tegenpartij die punten als winst boeken.

Wat de verdeling der punten betreft, dat kun je doen naar keuze. Je kunt b.v. elke gleuf een bepaald cijfer geven en ook een bepaald cijfer aan de drie schijfjes. Met andere woorden, je kunt in dit leuke spelletje zoveel afwisseling brengen als je zelf verkiest. Je kunt ook met meer dan zes schijfjes spelen en ook met verschillende kleuren, al naar gelang het aantal spelers of speelsters. Want dit is het leuke, n.l. dat iedereen telkens meedoet. Niet alleen hij of zij die tolt, want ook de anderen, die de punten boeken van de schijfjes, die ten onrechte in de gleuven terechtkomen. Ook dit spel laat veel aan de fantasie van spelers en speelsters over.

(Eigen tekening)

1. Mijn eerst' is vast een deel van 't jaar,
   Te spoedig is 't verdwenen.
   Mijn tweede wordt een lust voor 't oog,
   Als 't eerst' al is verschenen.
   't Geheel vindt men in 't metselaarsvak
   Heel vaak geplant op kap of dak.

2. Mijn ene been zit aan je jas
   Mijn ander komt in je schrift van pas,
   De twee die komen dáár te staan,
   Waar vele wegen samengaan.

3. Mijn eerste dient voor schepen,
   Al wordt het kort gezegd;
   Mijn tweed' ontpopt als voornaamwoord
   Zich hier en daar terecht.
   Mijn derde sla je vaak, helaas,
   Al te graag in de wind.
   En mijn geheel. mits goed gezind,
   Is 'n steun voor wie het vindt.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

OP DE SCHOMMEL!

